

IFJÚSZERVEZET

A SZOCIÁLDEMOKRATA PÁRT HIVATALOS KÖZLÖNYE

Fiatalok, előre!

Justus Pál

Alig két esztendővel ezelőtt, a SZIM első kongresszusán felszólalt e sorok írója és reklamálta a forradalmi fiatalság hiányát, azt az ifjúsocialista mozgalmát, amelynek kitűnő elméleti és gyakorlati iskoláján keresztül jutott el ő maga is, a mai szocialista vezetők jónéhánya is, az osztályharc első vonalába. Többen állapítottuk meg ezen a kongresszuson, hogy hiányzik az a forradalmi szellemű, elszánt, elméletileg jól képzett, gyakorlatilag hallatlanul munkaképes ifjúsági gárda, amely az ellenforradalom legsötétebb éveiben is mintaserően képviselte a szocialista gondolatot és gyakran egyik legerősebb motorja volt a munkásmozgalomnak. Pedig nem volt könnyű dolga: a fasizmus és háború felé fejlődő magyar ellenforradalom minden erőszak-szervezete az ifjúsocialista mozgalom eltiprását tekintette főcéljának és emellett a mi pártunkon belül is állandó gyanakvásban, lekiésménylésben és sokszor üldöztetésben volt része az ifjúságnak. Mégis kitartott, szívósan és keményen, tanulva és tanítva, tüntetéseken és előadótérnökökben, börtönökben és házi agitációban. Tudta, hogy róla, és neki szólnak József Attila sorai:

„...de elvtársaim — ez az a munkásság, mely osztályharcban vasaöblözött.
Kiállunk érte: mint a kéményt, lássák és búvunk érte, mint az üldözött.”

Ilyen ifjúsocialista mozgalmat reklamálunk a SZIM első kongresszusán. Bán Antal elvtárs azt mondotta: Szeretnők, ha végre nem nekünk kellene nógatnunk, forradalmi baloldali magatartásra ösztökélnünk a fiatalokat, hanem olyan lendülettel törnének előre, hogy nekünk kellene olykor visszatartanunk, mérséklekre inténünk őket.

Azóta két esztendő telt el. Az igazán szocialista ifjúság helyzete, különösen a legutolsó hónapokban, inkább nehezebbre, mint könnyebbé fordult. A mozgalom nem egy vezetője bizalmatlanul és rosszindulattal nézte munkájukat. A SZIM országos vezetőségének és titkárságának tagjai, kevés kivétellel, a maguk pozícióját és olykor érvényi érdekeit feltve, csak akadályozták őket. Hatalmas tömegmozgalom helyett kis szektává tették a SZIM-et, a választási küzdelemben nagyon gyengén szerepeltek, s a mennyiség hiányáért minőségi téren sem nyújtottak kárpótlást. A SZIM lapja sokkal kisebb példányszámban jelenik meg, mint kellene, sem politikailag, sem a nevelés terén nem teljesíti feladatát. A kinevezett főtitkár is számot fog adni hamarosan, vajjon növelte-e a mozgalom erejét, saját szem-

pontjai mellett vigyázott-e annak egységére, vajjon a párt meg nem másítható irányvonallát képviselte-e, vagy egészen mást?

És mégis gyors ütemben, egyre szélesebb fronton alakul ki a forradalmi ifjúsocialista mozgalom. Nem sikerült senkinek sem szembeállítania egymással Budapestet és a vidéket, a pártszervezetek és az üzemek fiataljait. Nem sikerült, amint hogy nem sikerülhetett az a kétségbeesett kísérlet sem, amely 12 ifjúsági vezetőnek meghallgatás és a pártfórumok tudta nélküli, tehát szabálytalan és érvénytelen kizárásával próbált a kisebbségből többséget csinálni, hogy így megnyerje a máris elvesztett második SZIM kongresszust.

A szeptember 20-i ifjúsági összehívás és a szeptember 28-i nagygyűlés megmutatta, hogy mindezek ellenére — vagy talán mindezek következtében — erősödik és öntudatosodik a szocialista ifjúsági front. Tisztában van ez a fiatalság azzal is — és itt válik a probléma az ifjúsági kereteken túl pártunk problémájává —, hogy jelentős szerepe van az egész szocialista mozgalomban, hogy ezen a területen csak akkor teremthetünk rendet, ha rendet teremtünk pártunk minden területén.

A mi pártunk elég erős, hogy elbírja a legkeményebb önkritikát is. Öszintén kimondjuk, mert funkcionáriusainknak és az öntudatos szocialistáknak tudniuk kell: a koalíció válságával és az együttműködés zavarával egy időben pártunkban is komoly válságtünetek mutatkoztak. A három válság csak együtt és egyszerre oldható meg. Pártunk jogos igényeit csak akkor érvényesíthetjük, valóban türhettelen sérelmeit csak akkor orvosolhatjuk, ha ez a párt erős és egységes! Az erő pedig nemcsak mennyiségi kérdés, amint hogy a párt egységéről nem szavalni kell, hanem cselekedetekkel gondoskodni. Annál erősebbek vagyunk, minél szocialistábbak, s annál egységesebbek, minél kiméletlenebbül söpörjük ki sorainkból az egységbontókat.

Csak az erős, egységes, baloldali szocialista mozgalom szilárdíthatja meg a két egyenrangú és független munkáspárt szövetségét, biztosíthatja a demokratikus koalíciót. De tudnunk kell azt is, hogy a magyar válságban nagy nemzetközi ellentétek tükröződnek, hogy a két nagy front egyre világosabban alakul ki a világpolitikában is, az egyes országok belpolitikájában is,

s aki nem áll az egyikben, vagy aki — akár öntudatlanul — gyengíti az egyiket, az a másikat erősíti.

Elválaszthatatlanok egymástól azok az alap-

elvek, amelyekre pártunk politikája eddig is felépült és amelyen változtatni hajszálnyit sem engedünk! Az első ezek közül: rendíthetetlen, nemcsak földrajzi vagy gazdasági, de világpolitikai és világnézeti alapokon nyugvó barátságunk a Sovjet-Unióhoz. A második: pártunk önálló és független, ugyanakkor pedig szoros szövetségben van a másik munkáspárttal, mert csak így zúzhatjuk szét a reakciót, csak így emelhetjük a dolgozók életszínvonalát, csak így biztosíthatjuk a demokráciát és teremthetjük meg a szocializmus előfeltételeit. A harmadik: semilyen ellenforradalmi „tömeghangulatnak”, semilyen külföldi, vagy belföldi csábításnak nem engedünk, nem tűrjük, hogy pártunkat elhúzzák jobbra, hogy elhomályosítsák forradalmi marxista jellegét! Könnyű belátni, hogy a három alapelv egymástól el nem választható. Könnyű belátni, hogy nem lehet szovjetbarát, aki nem akarja őszintén és cselekedeteivel is az együttműködést — és lehetetlenné teszi pártunk erősödését, függetlenségének biztosítását, aki marxista jellegén akar változtatni. Arról már nem is beszélünk, hogy a „középpárti” politika a harcok élesedésének idején menthetetlenül a reakció, a nemzetközi nagytőke oldalára vezet. És mert ez így van, azért mondjuk meg félreérthetetlenül: ráütünk a kezére annak, aki pártunk politikai és elvi alapjaihoz merészen nyúlni! Aki stréberségből, vagy rövidlátásból, vagy osztály-idegen elemeknek teendő engedményként ezt megpróbálná, azzal úgy fogunk elbánni, ahogyan pártbontók és a munkásosztály ellenségei megérdemlik! Gyorsan keressenek maguknak más pártot, menjenek Pfeifferhez, Baloghhoz, vagy Peyerhez, aki felé úgyszólván alig titkolt szimpátiával kacintanak. Köztük a helyük, nem a mi pártunkban!

A szocialista fiatalságot minden erőnkkel támogatassuk! Harcuk a mi harcunk is. Mindig azt mondtuk: akié a fiatalság, azé a jövő. Most megfordítjuk a tételt: akié a jövő, azé a fiatalság! Szocialisták nem felejtetik el Rosa Luxemburg nagyszerű, s ma különösen jelentős és időszerű szavait: „A marxisták feladata az, hogy a résszel szemben az egészet, a nemzetivel szemben a nemzetközit s a mával szemben a holnapot képviseljék!”

Ez a feladatunk ma, fiataloknak és idősebbeknek, külpolitikánkban, belpolitikánkban és pártunk építésében egyaránt. S ha igaz az, hogy ebben az országban demokrácia csak a demokratáknak jár, ismerjük fel végre, hogy a szocialista mozgalom a szocialistáké!

Fiatalok, előre! Szocialisták, előre!

Be kell fejezni a földreformot

A kormányalakítási tárgyalások folyamán azoba került a földreform befejezése is. Örömel üdvözljük ezt a hírt, mert meggyőződésünk szerint a mezőgazdasági termelésünket csak úgy tudjuk fokozni, ha végre pontot teszünk a földreform végére. Sajnos azonban, kiszivárgott hírek szerint nemcsak a földreform befejezése került napirendre, hanem az Országos Tanács feloszlását is komolyan tervezik. Elvileg nem zárkozunk el az Országos Földrendező Tanács feloszlása elől, noha tudatában vagyunk annak, hogy a Tanács feloszlása után valami új szervvel kell helyettesíteni.

Szerintünk azonban a sorrendnek fordítottnak kell lenni, mert először a földreformot kell befejezni, Tarthatatlan állapot az, ami ma van. Még ma is igényelnek és koboznak el földeket, kimozdítanak juttatottakat és leginkább pártvonalon új embereknek juttatnak földeket. Ennek pedig az a következménye, hogy a legteljesebb bizonytalanság uralkodik a földtulajdon terén, ami nagymértékben visszahat az intenzív termelési munkára. Az aszályon túl ez a bizonytalanság erősen befolyásolja a termelési eredményeket, az ország gazdasági életét megbénítja és a közellátás biztosítását is befolyásolja.

Néhányszakaszos törvényre van szükség, amelyik szigorú büntetőszankciók alkalmazásával eltiltja az újabb igénybevételeket, kimozdításokat és juttatásokat. Nincs szükség olyan szervezetre, amelyik a földosztás állandósításával izgalomba tartja agrárnépségünket és ezáltal veszélyeztesse a termelést. Márpedig éppen az Ufosz-ban találunk ilyen törekvésekre példát. Ha el akarjuk kerülni, hogy a termelésünk továbbra is a mostani nívón maradjon meg, akkor minden illegális és legális földosztást meg kell szüntetnünk. Ha másképp nem megy — újra hangsúlyozzuk —, a legszigorúbb büntetéseket kell alkalmaznunk, mert ma már eljutot-

tunk oda, hogy a demokrácia létét és fejlődését azok veszélyeztetik elsősorban, akik a mezőgazdasági szektorban, talán éppen túlbuzgóságuk által nem engedik meg, hogy nyugalom legyen.

A földreform tényleges befejezése után beszélhetünk az Országos Földrendező Tanács feloszlásáról is. Nem tudjuk, mennyiben fellelnek meg a valóságnak a kiszivárgott hírek, de eleve mondjuk, hogy nem vagyunk hajlandók hozzájárulni, hogy az új szerv, amelyikre feltétlenül szükség van, az úgynevezett népi szervek delegáltjaiból állítsák össze. Az Országos Központi Földrendező szervre feltétlenül szükség van. A földreform befejezése után is megmarad a Földalap és maradnak még vitás problémák, melyeknek egy olyan tárgybíró-ság-féle szervnek kell megoldani, mint amilyen az Országos Földrendező Tanács volt. Nagyon jól tudjuk, hogy az Országos Földrendező Tanács sem tudta közmegelégedésre megoldani a felmerült problémákat, de mégis megnyugtató volt a működése, mert az Országos Földrendező Tanács munkájában a koalíciós pártok megbízottjai vettek részt. Ha azonban az új Országos Földbirtokpolitikai Tanácsban (hírek szerint így akarják az új szerveket elnevezni) a csak a népi szervek delegáltjai vennének részt, akkor az új földbirtokpolitikai szervnek nagyon egyoldalú lenne az összetétele és semmiesetre sem szolgálná a koalíciós kormányzás érdekeit. Ha zökkenő nélkül be tudjuk fejezni a földreformot, ezzel nagymértékben hozzájárulunk a hároméves terv sikeréhez és a demokrácia megerősítéséhez. Ha helyesen járunk el és úgy szervezzük meg az új földbirtokpolitikai szervünket, hogy ebből sérelem nem származik senkire sem, akkor sürgősen hozzájárulunk ennek a szervnek a létrehozásához, mert ez is a fejlődést szolgálja.

Turi István

Községpolitika és közigazgatás

A régi rendszer közigazgatása csak közigazgatás volt és semmi körülmények között sem jelentett községpolitikát.

Az új politikai berendezkedés immár nemcsak közigazgatni akar, hanem községi politikát akar folytatni a községekben. A közigazgatást a vármegyéről le akarja hozni a falura, hogy a falu majd minden esetben elsőfokú közigazgatási hatóság lehessen. A dolgozó parasztnak sem ideje, sem tehetsége nincsen ahhoz, hogy a sokszor 50–100 km-nyi távolságban levő központba elmenessen, ott keresse igazát.

Meg kell szűnnie annak is, hogy a bíró a faluban csak gazdag ember lehetett. Elvől megválasztottak ugyan szegény embert is bírónak, de bírta-e a szegény ember a dolgokat? Hiszen annak el kellett mennie dolgozni is. A bírónak olyan fizetést kell adni, hogy pótolni tudja azt a munkavesztést, amelyet a maga kis gazdaságában előidézeni kénytelen akkor, amikor a bírói hivatását betölti.

De nemcsak a bíróval vagyunk így, hanem így vagyunk az egész képviselőtestülettel is. Ezen a helyzeten is változtatni kell. Változtatni kell pedig úgy, hogy elsősorban erkölcsi kötelességévé kell tenni az értékes és tisztakezü emberek részére, hogy most szerepet vállaljanak a községben.

Nagy problémája a falusi közigazgatásnak a kórházhiány. Emberek százai pusztulnak el azért, mert nincs időben orvos és különösképpen nincs kórház. Ezen mind lehet segíteni, ha észszerű községpolitikát folytatunk és az állam jövedelmét észszerűen használjuk fel.

De nem itt kell kezdeni a dolgokat, hanem elsősorban meg kell nézni, hol van a betegség forrása. Magyarországnak egy sajátos jellegzetessége, hogy csak az országutak mellett építkeznek és így mivel az országút nincs portalanítva, a por elől a lakást. Ez a kisebbik baj. A nagyobb azonban az, hogy a magyarság túlnyomó része sárkunyhóban lakik, ablaktalan, egészségtelen és szigetelés nélküli házakban. Még mindig egy sereg hely van, ahol szülészorvos, de sok esetben még bábaasszony sincs, vagy ha van, akkor az nem községi bába, hanem csak magánbábaasszony, aki miután nem kapja meg az államtól a fizetést, olyan drága, hogy a szegény parasztság legfölbbször még a bábát sem tudja magához hívni. A falunak fürdőkultúrája ez idő szerint egyáltalán nincs. De nincs jó, egészséges ivóvíz sem. Ez elsőbrendű feladat, amelyre az állami kormányzatnak feltétlenül nagy súlyt kell helyeznie. A községek a járásokon keresztül kellő szorgalmazással, ha a faluban jó jegyző van, jó képviselőtestület van, akkor ki tudják szorgalmazni, hogy a faluban két-három iható vizű közutakat fúrjanak és így sok nyavalyától mentesüljön a lakosság.

Új paraszttípust kell teremteni, ez pedig kulturált, a gazdakörben, a munkásokthozban, a falun megalakított könyvtárakban kiművelt európai kultúrájú paraszt, akinek tudnia kell, hogy a világ művelt országaiban a mezőgazdasági kultúra milyen előrehaladást tett és hogy neki mit kell átvenni, mit kell megtanulnia, hogy saját kis birtokán boldogulni tudjon anélkül, hogy tulajdona mellett koldusnak ne számítsa.

Ezek azok a kérdések, amelyeket részben községpolitikai úton, részben pedig az állami kormányzáson keresztül kell megoldani. A legtöbb faluban az a helyzet, hogy az ú. n. gazdakörök, vagy nyilvános könyvtárak, csak ú. n. „köpködőként” alakulnak meg, oda elmennek az emberek pipázni, keveset olvasnak, még újságot is. De sok helyen nincs egy gazdakör, munkásokthoz, népház, ahol az emberek össze tudnak jönni. Elsőrendű feladat, hogy a kultúrának hajlékot biztosítsunk.

Még egy kérdés van, amit az elvtársak előtt fel kell vetnem és pedig azoknak a népi szervezeteknek a problémája, amely népi szervek mindenütt vannak a községben. Mindenütt ott kell lennünk és épp oly erőszkosnak kell lennünk, mint amilyen erőszkosok mások és ha mások megpatkoltatták könyöküket, hogy jobban tudjanak boldogulni, akkor nekünk is kell valamilyen erőbehatással élni, hogy mi se legyünk hátrébszorított emberek, mert egyforma állampolgárok vagyunk ebben az országban és erre senkinek sincs nagyobb jogcíme, mint a Szociáldemokrata Pártnak. Ezeket a szervezeteket fel kell használni arra, hogy oda dolgozni tudó és dolgozni szerető, tisztakezü, becsületes emberek kerüljenek be.

Es a helyzet a termelési bizottságoknál, es a helyzet a különböző beszolgáltatással vagy termeléssel foglalkozó egyéb bizottságoknál is.

Nem vagyunk kötelesek túrni senkinek apró ügyekedését, gonoszkodását, hogy bennünket kitúrjanak jogosan megillető pozícióinkból. Jogunk van mindenütt ott lenni, a Szociáldemokrata Párt tagjainak joguk van minden bizottságban ugyanolyan jogokkal és kötelezettségekkel benn lenni, mint az ország bármelyik más pártjának és ebből nem szabad engedni.

Es hogyha ezt megcseleljük, akkor Magyarországon megszűnt a község életében a csak közigazgatási politika, ha mindenütt élünk a demokrácia adta lehetőségekkel, akkor elindulunk a falu életében is oly útra, amely rövid időn belül a községekben szebb és kultúraltabb élet lehetőségét biztosítja a számunkra. Es akkor saját házukat, a falut szebbé tudjuk alakítani, újjáépítjük az országnak egy tekintélyes részét és sajátmagunknak, a magyarságnak teremtünk egy új hazát, amelyben nem csak lehet, de érdemes is lesz majd élni.

Szélig Imre

Agrárpolitikánk legközelebbi feladatai

A demokrácia intézkedései közül, amelyeket a dolgozó nép és az ország érdekében hozott legfontosabbnak tekinthető a földreform megvalósítása. A nagybirtokrendszer megszüntetése nemcsak a parasztság gazdasági kiszákmányolásának vetett egyszeri és mindenkorra véget, de egy ezer esztendő társadalmi rendszerben gyökeredző politikai elnyomást is felszámolt.

A földreform hallatlan társadalomátalakító hatásai még csak ezután jelentkeznek. A földreform hatásai eddig csak politikai síkon jelentkeztek. Kell, hogy a termelésben a gazdasági életben és ezek után természetes következményképpen kulturális vonatkozásban is

haladást, fejlődést és teljes felszabadulást jelentsen a parasztság számára. A fejlődés következő lépése, hogy maradéktalanul felszámolassuk a parasztsággal azt a mezőgazdasági termelési rendszert, amely megfélemlített talán a nagybirtokrendszer gazdasági lényegének, de semmiképpen nem lehet alapja a demokráciának, a demokratikus berendezkedésnek. A kisbirtokrendszerű mezőgazdaságok csak a legnagyobb mértékben tökéletesített belterjes műveléssel képesek a parasztság számára a mindennapi megélhetés biztosításán túl az állandóan fejlődő kulturális igényeket is kielégíteni. Már pedig a demokrácia lényege nemcsak abban rejlik, hogy a tömegek számára a politikai jogegyenlőség biztosítva

van, hanem a gazdasági kiegyenlítődés is jelentkezik és nyomában éppen az a réteg, amely évszázadokon keresztül teljesen el volt zárva a szellemi fejlődés útjától, most rálephet erre az útra. Alapvető feltétele ennek a kibontakozásnak, hogy a földreform körüli jogi viták lezárassanak és intézkedés történjen a tulajdonjogi kérdések végleges elintézésére, tehát a birtoklevelek azonnali kiadására.

Második legfontosabb feladat a parasztságot megtanítani arra, hogy hogyan termeljenek okosan, célszerűen és nagyobb haszonnal. Legsürgősebb teendők közé tartozik a mezőgazdasági szakoktatás kiszélesítése, annyira, hogy ez minden, a legeldugottabb paraszti területre is eljusszon. Mezőgazdasági tanácsadó szervek felállítása, mintagazdaságok létesítése, melyekkel példát lehet mutatni és szemléltetőbben bizonyítani a termelés eddigi módszereinek helytelenségét. Ez az eljárás és módszer nagy mértékben töri meg a termelési konzervatizmust. Mezőgazdasági iparok kiépítésével a parasztság kereseti lehetősége nagyobb határok között mozog és ezáltal szociális viszonyaik emelkednek. Gyümölcstermeléssel, gyógy- és ipari növények termesztésével és magtermeléssel ennek a mezőgazdasági iparnak fejlődése nagy mértékben előmozdítható. Mindenekelőtt legfontosabb a vízgazdálkodás, illetve az öntözőrendszer teljes kiépítése. Megfelelő mennyiségű víz biztosítása nélkül a fenti adatok megoldása teljesen illuzórikussá válik. Különösen érvényes ez az ország csapadékokban szegény területén, különösképpen az Alföldre vonatkoztatva. Gondolni kell arra, hogy a klíma javítását nagy mértékben elő lehet segíteni komoly és tervszerűen átgondolt és kidolgozott fásítással. Ez elsősorban újra az Alföldre vonatkozik, mely rendkívül szegény erdőkben és ezen a területen komoly veszteségeket szenvedtünk a háború következtében. A korszerű mezőgazdasági termelésnek másik legfontosabb követelménye a gépiertő alkalmazása a termelésben. Ez azonban a gépek legtöbb részénél azt jelenti, hogy komoly tőkebefektetést igényel, a gépek kihasználási lehetősége pedig a növényzet életani idejének megszabott natúrjai közé van szorítva. Elsősorban ezen a területen kell, hogy érvényesüljön a maga teljes jelentőségében és súlyával a szövetkezeti gondolat gyakorlati, praktikus értéke és ha a parasztságot rá lehet vezetni arra, hogy a termelésben milyen komoly erőt és segítséget jelent az egyedek számára a szövetkezés, akkor már csak egy lépés, hogy az így nyert termelési többletet újra szövetkezeti úton értékesítse és munkája értéke a legoptimálisabban jelentkezze. Lényegesen fontos, hogy a belső piacok kiszélesítése mellett a külső piacok megszervezése biztosítsa a mezőgazdasági termények eladási lehetőségét. A termelésnek egyik legfontosabb feladata, hogy minőségi termelés legyen, mert csak így tudjuk főleg a külföldi piacokat biztosítani. A mezőgazdasági termelés átszervezésétől elválaszthatatlan a közlekedési úthálózataink és víziútjaink teljes és kötelező kiépítése. De ugyancsak elválaszthatatlan a fenti problémától az önkormányzati rendszerünk teljes revidálása és újjászervezése.

Fentiekben kívül még számtalan probléma van, amely megoldásra szorul és amely feladatoknak elvégzése elsősorban a Szociáldemokrata Pártra vár. Annál is inkább, mert hiszen mi voltunk az első az országban, akik komoly és mindenre kiterjedő, átfogó agrár-

programot adtunk a parasztság számára. Ebből az agrárprogramból eddig csak a föld szétosztása valósult meg. A termelés átszervezésének, mint látjuk, kétségkívül nagy és súlyos megoldása még hátra van. Ebben a kérdésben kell a Szociáldemokrata Pártnak az agrárpolitikai osztályunk tervszerű és alaposan átgondolt munkája nyomán állandóan állást foglalni és a gondolatokat és terveket a megvalósulás útjára vinni. A közeljövőnek, de a távolabbi időknek is ez kell, hogy legfontosabb feladata legyen, mert csak ezen az úton tudjuk leghamarabb és leghatásosabban építeni a demokráciát és erősíteni a parasztság széles és nagy tömegeivel a Szociáldemokrata Pártot és a szocializmus nagy gondolatát.

Molnár Imre

A választások tanulságai

Országszerte nagy meglepetést keltett, hogy pártunk a választási küzdelemben nem érte el a hozzáfűzött reményeket. Megnőtt a testvérpárt, de alaposan megduzzadt a jobboldal is. Legbántóbb az a körülmény, hogy a silányabbak, az újonnan jöttek, a forradalmi szellemtől távolállók, akik lebecsülik a munkásmozgalom sikerrel biztató nagy kulturmunkáját, beveznek, a mi kipróbált régi harcosaink pedig lemaradnak az érvényesülésben. Ezen változtatunk kell. Küzdjünk egyenlő fegyverekkel, egymással versenyezve az ország összes dolgozóinak javára és hasznos tagjainkat, akik valóban elvtársak és munkahelyeken is megfelelőek, segítsük a kenyér megszerzésében.

Ez a választás igazolta, hogy a szakszervezetekben kipallérozott ipari munkásság zöme helytállott, az értékes, valóban szocialista világnézetű proletár nem maradt hűtlen pártjához. Kitarót, úttörő munka áll a szocialista munkásság előtt. Városokban, főleg pedig a falvakban megfelelő kádert kell teremteni, akik a nép egyes bajait orvosolni igyekezzenek. De központi szerveinknek is mindent el kell követni, hogy a tőlünk elinduló kérelmek, különösen értékesebb tagjaink számára, ne legyenek sikertelenek. A leglelkesebb és legképzettebb elvtárs is visszavonul, ha a gazdasági, vagy közigazgatási vonalon a párttól távolálló, közömbös, sőt jobboldali érzelmű egyén érvényesül, míg a mi vezető embereinket észre sem veszik. A pártszervezet tekintélye, vonzóereje is nagyobbodna, ha értékesebb embereinket segítenék rendes, megérdemelt munkakörbe juttatni.

Olyan értelmiséget nem szabad egyik munkáspártunk sem támogatni, párttagságára pályázni, amely értelmiségnek egyes tagjai az elmúlt napokban közvetlenül a választás lezajlása után gratulálni jöttek pártszervezetünkhöz, mondván: nem is hittük, hogy a Szociáldemokrata Párt ilyen gerinces és kiáll a Kommunista Pártal szemben. Ezek még megrögzött reakciós szemlében élnek és azt hitték, hogy sérelmeinket kitarva, otthagyjuk testvérpártunkat és beállunk a Pfeiffer-Barankovics-Balog, multat visszasírató hazaffyak glédájába. Ha látszik, hogy csak az osztálytudatos munkásság látja még, hogy most a „kormánypárt” képviseli az igazi fejlődést és haladást, míg az ellenzék retrográd, konzervatív irányt mutat. Tehát a mi programunk a felfelé törekvés, míg a jobboldalé a legjobb esetben az óvatos tipegés, tapogatódzás és megalkuvás.

A konklúzió az, hogy a választások után beállott el lanyhulásnak, letargiának elejét kell venni, lankadatlanul, hatványozottabb mértékben a célindatos felvilágosító munkának meg kell indulni.

Vándor Emil

PARTSZERVEZET

Szociáldemokrácia és parasztság

Az augusztus 31-én lezajlott országgyűlési választás sok olyan kérdést vetett föl, amelyen érdemes elgondolkozni és javító szándékkal foglalkozni. Egy pillanatra se hiszjük, hogy a szociáldemokrata párt ezen a választáson vereséget szenvedett. Nem első eset ez pártunk életében, de előfordult az, az európai szociáldemokrata pártok történetében is, hogy egy-egy választási küzdelemben a vágyak nem teljesedtek be, hogy a számítások nem szilárd talajra épültek. Ez a történet ismétlődött meg a mostani választáson. Nem egy-két elvtársunk tévesen ítélte meg az ország hangulatát a szociáldemokrata párt irányában és föltételezte, hogy tiszta választás esetén a szociáldemokrata párt nagy egyarápodásra tehet szert és ezt a föltételezésüket már előre leszámították. Akik így gondolkodtak és így ítélték meg pártunk helyzetét, éppgy csalódtak, mint akik azt hitték, hogy névjegyzékkorrekciókkal, bűvésznas módjára demokratikussá lehet átformálni ennek az országnak nagy többségét.

A szociáldemokrata párt ebbe a választási küzdelembé mélységes szociálista meggyőződését vitte bele. Megdöbbenéssel láttuk ugyan, hogy egyes pártok átvették a múlt választási küzdelmeinek a módszerét, de mi ezen az úton nem követhettük őket. Meggyőződésünk ellen lett volna, ha mi is az ígéretések bőségszaruját visszük bele a választási küzdelembé, de különösen, ha nem a szociálista gondolat mellé sorakoztattuk volna fel a tömegeket, hanem megtagadva múltunkat, kétes értékű pirhuszi győzelemért, meghajtottuk volna lobogónkat a butaság előtt. Nem ezt tettük, hanem nyíltan rámutattunk azokra a nehézségekre, amelyekkel országunk ujjaépitése terén meg kell birkoznunk, hogy a hároméves tervet gyakorlatilag meg tudjuk valósítani.

Magyarország népe elég jól ismeri a Szociáldemokrata Pártot, ennek küzdelmes múltját és mindazt az erkölcsi értéket, amely ebben a pártban történelme során fölhalmozódott. Ez az ismeret azonban nem elég ahhoz, hogy hozzánk is kövessék és felismerve országunk helyzetét, támogasson bennünket egy-egy választási küzdelemben. Igaz, hogy az országban már behálózzák a pártszervezetek, ám a pártszervezetek még nem harcosai a szociáldemokrácia nagy gondolatának, hanem csak a szociáldemokrácia nagy gondolatának, amely nem is lehetnek azok, hiszen a szociáldemokrácia gondolata ellen. A szociáldemokrácia gondolata ellen. A szociáldemokrácia gondolata ellen.

jelenséggel szemben, hogy a szövetségbe tömörült pártok, eltérve a választásra kötött megállapodásuktól, nem a reakciós politikai törekvések ellen vonultak fel, hanem egymás ellen hadakoztak, de különösképen a Szociáldemokrata Pártot vették a koalíciós partnerek kivülálló pártokkal együtt pergőtű alá.

Mélységes volt mindenkor az a meggyőződésünk, hogy demokratikus államrendünk megszilárdítása és kiterbélyesedése a parasztságtól függ. Különösen most, amikor az országban megszűnt a nagybirtokrendszer és a kisparasztságnak százezzeivel való gyarápodása utat nyitott ennek a társadalmi rétegnek a felemelkedéséhez. Ez a választás azonban nemcsak azt bizonyította be, hogy mi nem tudtunk még eljutni a parasztsághoz olyan mértékben, mint szeretttük volna, de bebizonyította azt is, hogy a parasztságnak, mert még nem ismerte fel osztályhelyzetét, nincsen kialakult és megszilárdult felfogása demokratikus államrendünk kialakulása tekintetében. Még nagyon hatása alatt áll annak a céltudatos gonosz nevelésnek, amelyet folytattak itt ebben az országban egy negyedszázadon keresztül a demokrácia, a fejlődés és haladás ellen. Ha több és kevesebb szavazatot kapott is egyik vagy másik párt a parasztság köréből, egyik párt sem mondhatja ezt a réteget a magáénak.

Hogy a városokban hogy végeztük pártszervezési munkánkat, arról ebben a pillanatban nem kívánok megemlékezni, de egészen nyugodtan megmondhatjuk, hogy a falvakban, a mezőgazdasági népesség körében nem minden tekintetben volt a munkánk kifogástalan és a szervezés munkája igen sok javításra szorul. De különösen meg kell barátkoznunk azzal a gondolattal, hogy agitációs munkánk eredményessége csak úgy biztosított, ha a tömegeket szociáldemokratává neveljük. Talán itt van a legfontosabb része a munkának, amelyet egész nyugodtan bevállhatunk, nem végeztük el úgy, ahogy kellett volna. Ha csak a hatalomratörés volna pártunknak a célja, akkor minden hatalmi eszköz igénybevételével a hatalom megszerzésére kellene törekednünk. De ez a machiavellisztikus politika arculetapása a demokráciának és helyette mégis csak arra kell törekednünk, hogy ez a gondolat vágya és megszeretve terebélyesedjen ki ebben a sokat szenvedett országban. Forradalmi idők, mint amilyeneket mi élünk, néha megengedhetik maguknak, hogy a hatalom meg-

szerzése, illetve megtartása érdekében, korrekciókat alkalmazzanak politikai meggyőződésük érvényesítése érdekében, de ez a korrekció sem lehet olyan mértékű, amely az egész törekvést és az elérni kívánt célt diszkreditálja. Büszkéek lehetünk arra, hogy mi a választási küzdelmet a demokrácia szellemében küzdöttük végig és ha a kívánt eredmény nem jelentkezett, keressük a fentiekben a magyarázatát.

Tanulság pedig számunkra: szedjük rendbe

pártszervezetünket, vizsgáljuk át újra és újra a parasztsággal szemben tanúsított magatartásunkat, folytatjuk-e most, a felszabadulás után a parasztság érdekeinek megfelelően azt a politikát, amelyet folytattunk az elnyomatás ideje alatt, mik a tennivalók a tanítás és nevelés terén, hogy a tömegeket osztályöntudatra ébresszük és tudatosan szociáldemokratákká neveljük. Csak néhány gondolat, amely a választással kapcsolatban különösen élesen felmerült, de amelyen érdemes elgondolkozni.

Szociáldemokrata mezőgazdasági kongresszus

A földreform problémája lezárult. A magyar paraszt földhöz jutott. A föld megszerzéséért folytatott ősi küzdelem azok tulajdonába jutatta a földet, akik azt verejtékes munkájukkal megművelik. Nem kisebb feladat tornyosul azonban elénk, ha a magyar paraszt számára meg akarjuk teremteni azokat a feltételeket is, amelyekkel ki tudjuk emelni évszázados nyomorúságából és emberhez méltó kultúrétet is tudunk biztosítani számára.

A föld dolgozó népének életszínvonalemelése, a termelés zavartalan menete, a termelő munka eredményeinek értékesítése érdekében utasította pártunk földművelésügyi minisztériumi frakcióját, hogy tudományos mezőgazdasági szakkongresszust hívjon össze, amely megtárgyalja és lerögzítse, szakszerűen megállapítsa a legsürgősebben megvalósítandó feladatokat.

Ez a kongresszus ült össze szeptember 27-én, hogy három napon keresztül foglalkozzék ezekkel a kérdésekkel és az ország legjobb mezőgazdasági szakértőinek bevonásával megalkossa azt a mezőgazdasági akcióprogramot, amely hivatva lesz, hogy kialakítsa az egész magyar mezőgazdaság arculatát.

Mik ezek a problémák?

Felfedni a még mindig mutatkozó hiányokat, megjelölni az orvoslás célszerű módjait, eszközait és lehetőségeit.

Lerögzíteni mezőgazdasági termelésünk irányvonalait.

Beilleszteni mezőgazdasági problémáinkat a nemzetközi mezőgazdasági keretekbe.

Megmozgatni mindazokat a tényezőket, amelyeknek hivatása a magyar mezőgazdaság szakszerű szolgálata és irányítása.

Azt akarjuk, hogy a kis- és újbirtokosok hatalmas táborának ne kelljen állandóan rettegnie a mostoha időjárástól, hanem a korszerű mezőgazdasági termelés feltételei szerint úgy gazdálkodhassanak, ahogy azt a talaj és időjárási viszonyok megszabják és így mindenkor megfelelő terméseredményeket érhessenek el.

Komoly, életérős kisbirtokrendszert akarunk létesíteni, modern gépekkel, megfelelő állatállománnyal ellátva és szakismeretekkel felszerelve.

Elmaradott termelésünket át kell segíteni az üzemtájak szerinti gazdálkodásra. Fel kell javítanunk a talajviszonyokat és a termények szakszerű tárolásáról is gondoskodni kell épp úgy, mint a termények értékesítésének a megszervezéséről, ami legcélszerűbben a kiépítendő ázovetkezeti hálózat segítségével történhetik.

Állatállományunkat fel kell frissíteni és állami

gondoskodás útján kötelezővé tenni a különféle járványok, vészek elleni védekezést, kellő szőrumellátással és ingyenes, vagy legalább is olcsó, de minden körülmények között kötelező védőoltások bevezetésével.

A kísérleti- és kutatóállomások munkáját kapcsolatba kell hozni a gyakorlati szükségletekkel, hogy azok eredményeit a gazdák követhessék és hasznosíthassák.

Korszerű öntözőgazdálkodás megvalósítása nélkül hiába beszélünk a kalászos termelés átalításáról. Ugyisintén az utak, szállítóeszközök létesítése, illetve kiterjesztése is sürgős megoldást vár.

Külön probléma a termelők és fogyasztók kapcsolata. A mezőgazdasági termelés sem öncél, hanem elsősorban a fogyasztás céljaira szolgál. A termelés és fogyasztás közötti összefüggés elhanyagolása mellett nem is lehet komolyan a termelés fokozásáról szólni. Fokozott termeléshez a fokozott fogyasztást is biztosítani kell. A hazai piac zavartalan ellátása megfelelő hűtőházak felállítását követeli, pedig nekünk a külföldi piacokat is meg kell szerezniük exportunk számára.

Minden erőfeszítésünket a minőségi termelésre kell irányítanunk, mert külföldi piacokat csak minőségi terményeinkkel — legyen akár vetőmag, akár gyümölcs- vagy főzelékféle — szerezhethetünk.

Végül ami a legfontosabb, mert enélkül a legszebb, legalaposabb tervek és intézkedések is meghusulnak: minden áron, a legnagyobb áldozatok árán is, gondoskodni kell a földművelési szakoktatásról.

A magyar paraszt igenis tanulékony és akar is tanulni, de ne üres demagógokat bocsássanak nyakló nélkül a nyakára, hanem olyan szakértőket, akik úgy elméletileg, mint gyakorlatilag segítőkészek tudnak nyújtani a mindennapi problémákban. Annál is inkább, mert a szakértelem kérdéseivel függ össze elsősorban a szakszerű talajjavítás, növénytermelés és állattenyésztés sorsdöntően fontos problémája. A tervgazdaság is csak így biztosítható. Amint kötelezővé tették az iparostanon szakoktatását, azonképpen kötelezővé kell tenni az alapfokú mezőgazdasági szakoktatást is.

A földreform csak félmunka marad, jussához juttatta is a magyar föld népe teljes megoldáshoz kell, hogy az újbirtokosok biztosítani tudják a termelést, ami szakszerű irányítás nélkül nem lehetséges.

Vágvölgyi Tibor elvtárs levele

a fővárosi pártszervezetek titkáraihoz

Kedves Elvtársaim!

Hathetes áldozatos és megfeszítő munka után — amelynek során elvtársaink, de elsősorban titkáraink, éjjel-nappal folytatott egészséget, ideget morzsoló munkát teljesítettek, — előttünk állnak a választások eredményei.

A Pártvezetőség és a Pártválasztmány feladata, hogy kiértékelje a választások után előállott helyzetben Pártunk követendő magatartását, leszögezze a Szociáldemokrata Párt politikai irányvonalát és ennek gyakorlatát.

A pártorganizáció és a titkárságok feladata, hogy kielemezzék ami a választási küzdelem során helyesnek bizonyult, de azt is, ami mint hiányosság mutatkozott. Így, és csak így tudjuk a jövő számára hasznosítani tapasztalatainkat. Pártunk komolyságához tartozik, — szeretném itt megismételni a Fővárosi Pártértekezleten már kifejtett gondolatot — hogy nemcsak erőnyeit csillogtatja, hanem a kritika és önkritika szigorú alkalmazásán keresztül bátran szembenéz hiányosságával is, vállalja azokat (múltjában éppen úgy, mint jelenében), hogy urrá lehessen felettük.

Egy ilyen elemző munkára hívom fel Elvtársainkat Pártunk, a munkásmozgalom jövőjének kialakításához. Hiszem, hogy igen eredményesen járulunk az elkövetkező idők pártépítő munkájához, ha elemző munkásságunknál a mindnyájunk által ismert külső körülményeken túl elsősorban a magunk szervezeteit, funkcionáriusaink tevékenységét, propagandánkat és agitációnkat, a választási küzdelem irányítását és végrehajtását állítjuk vizsgálódásaink középpontjába.

Hívom Elvtársainkat erre a munkára, hogy a következő idők számára tisztán álljon, ami a választási küzdelem során maradéktalanul kiállta a kritikát, hogy gyors és eredményes munkával kiküszöbölhessük hiányosságainkat, — hogy szolgálatot tehessünk Pártunk, az egyetemes munkásmozgalom nagy ügyének.

Budapest 1947. szeptember 11.

Barátsággal
VÁGVÖLGYI TIBOR

Szözszerinti szövegben közöljük Vágvölgyi Tibor elvtárs levelét, mert szeretnénk, ha nemcsak Budapesten indulna meg a választások tapasztalatainak kimunkálása a fővárosi titkárság kezdeményezésére, hanem az ország minden részéből gondolkodó szociáldemokraták elküldése-

nék a választások kiértékelésével kapcsolatos nézeteiket. A „Pártszervezet” szerkesztősége tehát kiszélesíti az akciót azzal, hogy szívesen bocsátja hasábjait rendelkezésre a tárggyal kapcsolatos közérdekű gondolatok számára.

Szociáldemokrata bányászok

a termelés zavartalan biztosításáért és az igazi munkásegység megteremtéséért

A szociáldemokrata bányamunkások szept. 23-án kongresszust tartottak Pilisszentivánon, az ország 6 bányakerületének képviseletében. Ez a kongresszus is megmutatta, hogy a bányászok javarésze rendületlenül kitart a szociáldemokrácia mellett és amikor saját életproblémáit tárgyalja, a jobb boldogulás feltételeit keresi, ugyanakkor szem előtt tudja tartani az ország egyetemes termelési érdekeit is. A szociáldemokrata bányászok tisztában vannak vele, hogy ma elsősorban az ő munkájuk az, amelytől függ az ország gazdasági felépítését szolgáló hároméves terv és ezen keresztül: az egész magyar nép jövője.

A kongresszus ebből a szempontból tárgyalta a napirendjén szereplő kérdéseket és mérlegelte állásfoglalásának következményeit. De joggal követeli, hogy hasonló szellemben kezeljék a kérdéseket azok is, akik hangosan követelik ugyan velünk szemben a munkásegységet, ámde a gyakorlatban ezt úgy értelmezik, hogy úgy az üzem, mint a szakszervezeti vonalon ki akarják szorítani a szociáldemokratákat érdemes munkával és kétséghívhatatlan

szakértelmükkel jogosan kivívott pozícióikból.

Pedig ezeket a pozíciókat a munkásság jól-felfogott érdekeiben éppen úgy, mint a termelés nyugodt menete érdekében, szociáldemokrata bányász elvtársaink fel nem adhatják! Behatározott már számtalanszor és minden vonalon, hogy munkafegyelmet, szakértelmet, felelősséget — csak a szociáldemokrata bányászok ismernek és tartanak.

A bányász ma nemcsak nehéz, hanem egészen új helyzetben is végzi termelő munkáját. A termelésért nemcsak mint öntudatos és fegyelmézett munkás, hanem mint az államosított üzemek tulajdonában részes állampolgár is felelősséget kell hogy érezzen.

Nem lehetséges, hogy csak 35% termeljen, míg 30% az üzemfenntartásnál és 35% az ellenőrzésnél legyen foglalkoztatva. Az államosított üzemek termelési sikerét sem túlbajtott kedvezésekkel és felmentésekkel, sem túlméretezett fenntartási és felügyeleti apparátussal nem szabad veszélyeztetni.

A szakszervezeteken is meglátszik, hogy onnan kirekesztették a régi és érdemes szakszervezeti harcosokat. A szociáldemokrata bányamunkásság egyáltalán nem hajlandó tűrni, hogy a szakszervezetek vezetésében ne a maguk izalmi személyeit állíthassák a megfelelő helyekre.

Az üzemekben sem hajlandók másodrendű szerepre vállalkozni. És az egyensúlyi helyzet megteremtése a termelés veszélyeztetése nélkül nem halasztható tovább a MASZ-nál sem.

Elvtársaink eddig is számtalan jelét adták annak, hogy a termelés emelését s annak zavartalan biztosítását gyakran saját érdekeik fölé is helyezik. Most azonban azt akarják keresztülvinni — és ebből elhatározásukból nem is engednek —, hogy hasonló magatar-

tásra szorítsanak mindenkit, aki ezt a szocialista kötelességet önmagától föl nem ismerte eddig.

A szociáldemokrata bányászok tisztában vannak az együttműködés történelmi szükségességével. Készek is azt a legbecsületesebben megvalósítani. De ugyanezt várják a kommunista elvtársaktól is, a teljesen jogos egyenrangúság alapján. A szociáldemokrata bányászok eddig is ebben a szellemben dolgoztak és magatartásukkal mindenkinek jó példát adtak.

A kongresszus kimondotta még, hogy a Barátság c. lapot a titkárság országos lapjává fejleszti, hogy a mozgalom irányítását ezzel is előmozdítsa.

Borbély János.

Szocialista nemzetközi politikáért

A Populaire szept. 18-i számában Guy Mollet elvtárs cikket ír, mely annyira elevenébe vág emesak a ma meglévő problémáknak, hanem mutatja a számunkra talán egyedül járható utat is, hogy magától értetődőnek tartottuk elkölzését.

Kiadványunkban ismét időben bejelentettük a töké veszélyét, a blokkok ellentmondását — **RJA A FRANCIA PÁRT FŐTITKÁRA** — s hivatkoztunk a Szocializmus nemzetközi politikájának szükségességére. Valóban, ha hangot hang ellen mérünk fel, könnyű lenne a háború másnapján, amikor fajok és nemzetek állköznek össze, engedményeket tenni a fajlélmélet és sovinizmus maradványainak.

Eljött az ideje, hogy fokozottan hangsúlyozzuk: nemzetközi politikánk nemcsak igazságos és észszerű, hanem az egyetlen bölcs és gyakorlati politika, abban az esetben, ha el akarunk kerülni egy eddignél is borzalmasabb világháborút.

Minden oldalról kényszerítenek bennünket, hogy válasszunk a blokkok közül: de a Szocializmus nem választ, mert nem választhat. Illetve pontosabban: olyan autonóm politikát választ, amelynek alapja a kollektív biztonság és a népek egymás iránti szolidaritása.

Nyitva áll számunkra az alkalom, hogy ezt az elvét ne csak pártunk propagandája terén, hanem országunk külpolitikája terén is alkalmazzuk.

Mindenekelőtt ne felejtjük el, hogy a külpolitika támasza szükségszerűen a belpolitika, — hiába lenne diplomácia, ha Franciaországban és Európában nem lenne független, saját kormányzata, amely a nép szuverén akaratából alakult.

Bizonyos, hogy a jelenlegi nehézségek kompromisszumokra kényszerítenek; — de a kompromisszumok kompromisszumok legyenek, ne pedig kapitulációk. A francia és az európai Szocializmus semmiesetre sem mond le arról, hogy a gazdasági és társadalmi igazságosság kormányát létesítse, amelynek alapja a szocializálás és semmiesetre sem hajlandó elfogadni közvetlen vagy közvetett politikai ultimátumokat. Azok, akik elfogadják ezeket az ultimátumokat, vállalják is érte a felelősséget.

Továbbá: bebizonyított tény, hogy Európa helyes gazdasági felépítésében a blokkpolitika abszurdum. Sok országban elvtársaink már megértették, hogy nemzeti jólétüket csak az egységes Európa teremtheti meg.

A Szocializmus mindig szembe fog helyezkedni az imperializmus és nacionalizmus romboló megoldásaival, hasonlóképpen a Jaures-féle federalizmussal.

A német probléma megoldása céljából nem lehet a sovinizmus bástyája mögé húzódnunk. Hogy a német népet megmentsük a náciizmus mérgétől, annak egyetlen módja, hogy Németországot beállítsuk egy demokratikus Európa kereteibe s hogy kedvezően segítsük elő a német szocializmus útját, amely annak elenére, hogy tiszteli a nép nemzeti érzését, módszeresen és külpolitikájában mégsem egy „átfajta” nemzeti szocializmus. — amely nem mondható el minden párt esetében a Rajnán túl.

Végül is, ez a nemzetközi politika csak akkor valósítható meg, ha az ember határozott szándékkal szakít a nacionalista politikával és frazeológiával.

A francia szocialisták azon fáradoznak — **FEJEZI BE CIKKET GUY MOLLET ELVTÁRS** —, hogy felelősséék a munkás Internationálet, amely ma, jobban mint valaha; egyetlen kivetető út az emberiség számára.

Emlékeztetőül felhívjuk az elvtársak figyelmét Rles elvtársunk a 35. Pártkongresszuson tartott beszédében kifejezésre juttatott azon gondolatára, mely szerint feltétlen Internacionáléra van szükségünk, amely azonban nem lehet egyes pártok internacionáléja, hanem az egész munkásosztály, a szocialisták internacionáléjának kell lennie. Guy Mollett elvtársunknak, a franciaországi Szociáldemokrata Párt főtitkárának fenti cikke annál fontosabb részünkre, mert hiszen élénk bizonyosságtétellel amellett, hogy a szociáldemokrácia az egész világon egyetemlegesen és egyöntetűen kívánja ennek az Internacionálénak a létrejöttét, mert egyedül ebben látja a lehetőséget, hogy az emberiséget a mai szörnyű helyzetből kivetesse.

Október hónap a fiataiságé, agítáljunk a SZIM érdekében!

PÁRTSZERVEZET

A vidéki szervezés problémái

Engedtessek meg nekem, hogy írásomat **Justus Pál** elvtársnak a **Pártszervezet** szeptember havi számában megjelent „A választások után” című cikkéből kiragadott idézettel kezdjem, amely így szól: „Egy dologról azonban beszélni kell. A parasztságban az összes pártok közül leggyengébb a Szociáldemokrata Párt. Agrártömegek nélkül sem pártot, sem demokráciát nem lehet csinálni Magyarországon. Itt egy sorsdöntő problémáról van szó, amelynek megoldás nem tűr halasztást.”

Örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy a kérdéshez hozzászóljak, nemcsak azért, mert szívügyem ez a kérdés, hanem azért is, mert **Justus elvtársnak** szóról-szóra igaza van: erről beszélni kell, sőt továbbmenve, ennek a kérdésnek a megoldása nem tűr halasztást. Beszéljünk hát róla, de eslekedjünk is minél előbb, mert ha nem oldjuk meg hamarosan ezt a sorsdöntő problémát, elveszíthetjük a még meglevő paraszttömegeinket is.

A választási eredményekkel nem akarok foglalkozni. Vallom azt az álláspontot, hogy a lefolyt választási harcban pártunkat nem érte vereség. Erkölcsi szempontból pláne nem s ez a legfontosabb. Ha vannak elvtársak, akik a helyzettel nem számolva, csalogdtak vérmes reményeikben, azok ne felejtsek, hogy ennek az országnak a népe többségében nem szocialista és nem demokrata, sőt még nem is baloldali. Tisztában kell tehát lennünk azzal, hogy ebből a választásból nagyobb eredményt kihozni csak olyan eszközökkel és olyan módon lehetett volna, amilyenekkel mi szocialista nevelésünknel és tradícióinkkal fogva nem élhettünk. Ellenben megelégedőnek tartanám testvérpártunk központi lapjának, a „Szabad Nép” szeptember 3-i számában megjelent vezércikkének tartalmát, amely igen sok igazságot vág a fejünkhöz.

Visszatérve a tárgyra, amely speciálisan belső problémáinknak egyik legfontosabb volta, a falusi nép, illetve a dolgozó parasztság megszervezésének a kérdése. S ennél a kérdésnél őszintén meg kell mondanom, ha ezt a feladatot a felszabadulás után azzal a politikai előrelátással és csak felényi áldozattal végeztük volna, mint a múltban, úgy nem volna itt nagyobb baj. A hiba nem mai keletű. Onnan ered, hogy a felszabadulás után mindegyik párt megelőzőtt bennünket ezen a téren. Testvérpártunk például, már az elindulásnál céltudatos parasztpolitikát vitt pártéletébe. Sokat tanulhatnánk tőlük. Mi dicselkedni szoktunk azzal — és méltán —, hogy mi hirdettük meg először az 1919-es bukás után a radikális földreformot és mi adtuk ki a legtekélyesebb agrárprogramot 1930-ban. Azt is jogos büszkeséggel mondhatjuk, hogy Magyarországon egyetlen párt sem hozott annyi áldozatot, a magyar parasztság megszervezése, öntudatosítása és felemelése érdekében, mint a Szociáldemokrata Párt. Amde ez már mind a múltba tartozik. A valóság az, hogy a múltban hozott áldozatok gyümölcsét most más pártok szüretelik le. Miért? Azért, mert behatóbban foglalkoznak a parasztság mindennapos aprólékos problémáival, egyszerűval intenzív parasztpolitikát visznek bele pártéletükbe. Mi történt nálunk 1945 óta ezen a téren? Átdolgoztuk az

1930. évi agrárprogramot a változott viszonyoknak megfelelően, azután történtek nagy kongresszusi megnyilatkozások. Rá egy évre megindítottuk a „Föld és Szabadság” című paraszt hetilapot. Nem akarok azokról a technikai és egyéb akadályokról megemlékezni, amely ennek a megindításával kísérte törekvéseinket, mert ez nem tartozik ide. Az azonban ide tartozik, hogy a parasztság tervszerű és céltudatos megszervezése érdekében semmi sem történt. El sorok írja az idei 35-ik pártkongresszuson a mezőgazdasági akcióprogram tárgyalása kapcsán felhívta a figyelmet a kérdés fontosságára. Javaslatba hozta a vidéki titkárság átszervezését olyan irányban, hogy annak gyökere legyen a parasztság felé, olyanok irányítsák, akik ismerik a parasztság problémáit, gondolkodását és lélektanát, hosszú gyakorlatuk és emberismeretük legyen és így olyan apparátust kapunk úgy a központi, mint a vidéki szolgálatra, amely azután képes lesz a feladat ellátására.

A dolog jól indult volna. Ez év tavaszán tartottunk egy nagyszerűen sikerült parasztkongresszust, majd utána — kissé későn, mert belenyúlt a legnagyobb dologidőbe — minden megyében megyei parasztkongresszust, s megválasztottunk egy központi és megyénként megyei földműves bizottságokat. Arról volt szó, hogy nyomtatásban kiadjuk a parasztkongresszus jegyzőkönyvét a gyorsírói feljegyzések alapján. Ez sem történt meg, holott ez fontos vezérfontál lett volna további munkánkhoz. A vidéki szervezésnél nincs aki összefogja és tovább vigye a megkezdett dolgokat, nincs, aki foglalkoztassa a bizottságokat. Azt mondhatják erre, ott van az 1947-ben életre hívott agrárpolitikai bizottság. Ennek azonban más a feladata, de ha ez volna a feladata, akkor is csak az esetben tudná ezt elvégezni, ha erre a célra beállított apparátussal rendelkezne. Így azonban csupán tanácsadó szerepe lehet a pártvezetőség felé.

Nincs más megoldás, mint a vidéki titkárságnak agrárvonatra való beállítás. A vidék lakosságának körülbelül 70%-a foglalkozik mezőgazdasággal, de még az ott élő más foglalkozású rétegek sorsa is igen szoros kapcsolatban áll az agrárkérdéssel, sokkal szorosabban, mint a főváros vagy tisztán ipari géopontok lakossága. Célszerű tehát, hogy a vidéki szervezésnél az agrárvonatra helyezzük a fősúlyt. Nincs más megoldás, mint az, hogy a parasztsággal intenzívebben kell foglalkozni.

Feltétlenül megfelelő emberekre van szükség, de ilyeneket találni nehéz. Bizonyos, hogy tapasztalt emberekre van szükség, főleg olyanokra, akik a szocialista mozgalmat tudják átvenni a parasztság körébe. Addig, amíg ezt a problémát megoldani — és jól megoldani — nem tudjuk, legyünk elkészülve, hogy a parasztság tömegei más pártok felé orientálódnak.

Ezeknek a hibáknak a kiküszöböléséhez minél előbb hozzá kell fogni, mert nem tűr halasztást. Igaz, ma már sokkal nehezebb dolog lesz az elmulasztottak pótlása, de a rosszul gombolt mellény kigombolása az újragombolása ma még nem késő.

Takács József

Szervezési eredmények a választások tükrében

A választási eredmények teljes és több szempontból való kiértékelése hosszan tartó munka. Az eddig rendelkezésünkre álló adatok még nem teljesek. A nagybuda-pesti eredmények szavazókörönkénti vizsgálata alapján megállapítható azonban, hogy ipari proletár szavazókat nem veszítettünk. Ugyanígy megállapítható, hogy a falvakban paraszti, mezőgazdasági proletárszavazatot sem veszítettünk, — ellenkezőleg, nyertünk.

Természetesen ez korántsem jelenti azt, hogy a kívánt, illetve várt választási eredményeket értük el. Nem kétséges, hogy az 1945. évben pártunkra szavazók egy része, főleg a városokban elfordult tőlünk; de nem kétséges, hogy ezek helyébe új szavazó tömegek léptek.

Ha pártunk szocialista irányvonalát hozzuk összefüggésbe az elvesztett régi és megnyert új szavazatokkal, akkor nem tévedünk, ha megállapítjuk, hogy a nyert szavazatokkal progresszíven gondolkodó ipari és mezőgazdasági proletárok tették hitet a Szociáldemokrata Párt mellett.

Pártunk legutóbbi kongresszusa, több pártválasztmány és teljes pártvezetőségünk mindenkor állásfoglalása a töretlen marxista ideológiát, az egységes munkásosztály fontosságát jelentette és természetesen és a magatartás a választási számszerűségben feltétlenül megmutatkozik. Ezen magatartásból származó elvesztett, illetve nyert szavazatok minőségének értékelésénél a mennyiséghez viszonyítva lehetnek véleménykülönbségek.

Néhány számadat a fenti kérdéshez:

1945. évben pártunkra leadott szavazatok száma 823.314
1947. évben pártunkra leadott szavazatok száma 747.641

Elvesztettünk 78.673 szavazatot.

Ha továbbmenően megvizsgáljuk közelebbről, hol is veszítettük el ezt a szavazatmennyiséget, megállapíthatjuk, hogy 49 városunkban 55.709 szavazattal estünk vissza.

A túlsúlya ennek a veszteségeknek azokra a vidéki helységekre esik, amelyeket, mint „polgári városokat” ismerünk és számottevő iparral nem rendelkeznek. Például egy-két összehasonlítás:

	1945-ben kaptunk szavazatot	1947-ben szavazatot	vesztett szavazataink száma
Kaposvár	4.800	2.749	2.051
Kecskemét	5.639	3.638	2.001
Kiskútaháza	3.816	2.230	1.586
Hódmezővásárhely	9.520	5.921	3.599
Csongrád	3.669	2.391	1.278
Debrecen	18.295	13.815	5.480

Ezzel szemben a salgótarjáni medencében minden közismert körülmény ellenére kb. 13%-kal emeltük szavazataink számát. Veszprém megye ipari vidékein, de az egész ipari jellegű megyében mintegy 12%-kal — Peyerék legelősebb agitációja közepette — javultunk. Hasonlóképpen állunk a pécsi szénmedencében is.

A falvak pontos eredményei sajnos még nem állnak rendelkezésünkre, de a járási székhelyek kivételével, ahol az úgynevezett „középosztálybeli” rétegek jobban képviselve vannak, végső eredményben növeltük szavazataink számát, még azon megyék falvaiban is, ahol különben megyei vonatkozásban visszaestünk. Százával vannak községek, ahol kétszeresét, háromszorosát kaptuk az 1945-ben nyert szavazatoknak és tízezer és tízezer szavazatot jelentettek azon községek szavazatai, ahol 1945-ben még nem volt pártszervezetünk. Tanulni ennek a ténynek azok az elvtársak — addig, amíg a pontos statisztika rendelkezésünkre nem áll — akik, mint községi választási megbízottak munkálkodtak vidéken.

Szorosan ezen problémához tartozik annak a határozott megállapítása is, hogy a választási eredmények

csökkenése, vagy növelése csak kisebb részben szervezési kérdés.

Érdekes módon, egészen kitűnő szervezettel rendelkező, köztudomásúan jó vezetés alatt dolgozó titkárságok is visszaestek, pl. Győr megye és emelkedett szavazóink száma szervezetiileg rosszabbul álló megyékben, például Szatmár megyében. Ugyanígy érdekesen bizonyítja ezen tényt, komoly szervezési múlttal rendelkező pesti kerületek, pestkörnyéki szervezetek választási eredményeinek alapos kiértékelése. A VII. kerület, amely az egyike a legjobb organizációval rendelkező szervezeteknek 1945-ben 22.868 szavazatot, 1947-ben szervezeti fejlődése mellett 17.857 szavazatot kapott. A VIII. kerületi szervezet 1945-ben 17.095 szavazatot kapott, 1947-ben 19.061-et; emelkedése tehát 1966, viszont az eredmény csak látszólagos, mert pl. a MKP 1945-ben kapott 14.575 szavazatot 22.456-ra emelte, tehát szaporulata velünk ellentétben 7881. De ugyanabban a kerületben Pfeifferék is 21.485 szavazatot kaptak. Ha a pestkörnyéki helységeket nézzük, akkor megállapíthatjuk, hogy a szavazásra jogosultak száma az 1947. évben jelentősen emelkedett. Ez természetes folyamat, hiszen két év alatt a gyárak és üzemek helyreállítása, a munka megindulása, lakosság szaporulatának eredményezett. Ezért, hasonlóan a VIII. kerületi alakuláshoz, ugyanezen okok miatt például Kispesten 33%-kal sikerült csak szavazataink számát szaporítani (szemben a MKP 3025-ös szaporulatával), Rákospalotán 83%-kal (1757-es MKP szaporulattal szemben), Újpesten 676-tal (2465-ös MKP szaporulattal szemben), Pestszentkeresztben 1536-tal (1442-ös MKP szaporulattal szemben), Csepelen 1352-vel (1601-el szemben); pedig szervezési vonatkozásban központi egységes irányítás mellett működő pestkörnyéki titkárságok jó munkát végeztek a két választás közötti időszakban.

Az eddig vázoltak azonban korántsem jelentik azt, hogy szervezési vonatkozásban nem jártak tanulsággal az 1947-es választások és nincsen ebben a vonatkozásban rengeteg javítani és tennivalónk.

Cikkünk terjedelme nem teszi lehetővé, hogy részleteiben meghatározzuk, hogy tulajdonképpen meddig terjednek a szervezési feladatok, mi a határ, amit egy szervezési osztálynak el kell érnie, hogy aztán, az elért eredményeket további kimunkálásra más osztályoknak adjon át.

Kétségenkívüli, hogy titkárságaink egy része komoly átszervezésre szorul, a kérdés azonban káder-probléma is, mert a meglévő és rossz titkárságok helyébe jó, de a pillanatban még nem lévő titkárokat kellene állítani. A pártiskolából kikerülő elvtársak nélkülözlik a mozgalmi gyakorlatokat és tapasztalatokat, — az ezzel rendelkező elvtársak pedig nem vállalnak párttitkári megbízatást vidéken.

De kétségen kívüli az is, hogy szervezési eredményeket csak szervezési eszközök felhasználásával nem érhetünk el, különösen egy olyan politikai helyzetben, ahol pártunknak nem ellenzéki szerep jutott. Mik ezek a segédeszközök? Vidéken elsősorban megfelelő gyakorlati agrár és községgazdasági. Pártunk a földelosztás követeléseinek teljesítése után meglehetősen talaj nélkül maradt követeléseiben és ami még ennél is rosszabb, a különböző mezőgazdasági érdekképviselői szerveknél nem rendelkezik megfelelő befolyású képviselőkkel. Ez utóbbi azt eredményezi, hogy a tényleges segítségnyújtásnál a mezőgazdasági proletáriátus felé (mezőgazdasági hitelnyújtás, vetőmag akció, földműves szövetségek stb.) a Szociáldemokrata Párt nem jelentkezik megfelelő erővel. Ez a hátrány szinte behozhatatlan szervezőinknek, elsősorban a mezőgazdasági területeken ebben a vonatkozásban vannak tennivalónk.

A vidéki iparterületeken viszont szakszervezeti vonatkozásban állunk igen rosszul, mert például 25 vármegyénk közül csak hatban van szociáldemokrata megyei szakszervezeti titkár és a többi megyékben szervezetünk nélkülözik az ezirányú támogatást. Vidéki bizmatszervezésünk és bányászszervezésünk vonalán is van javítani valónk; annál is inkább, mert a többi pártok ezekre a mozgalmi területekre összpontosítják legjobb erőiket és eszközeiket.

A jövőbeni feladatok adva vannak: marxista ideológ-

giánk elhomályosítása nélkül mind több gyakorlati kézzelfogható eredmény nyújtása a munkások szolgálatára.

Meg tudja ezt pártunk valóítani? Nyugodt lelkiismerettel állíthatjuk: igen, minden egyéb mellé: körülmény figyelembevételével is: igen.

A kulcsa ezeknek a megoldásoknak pedig — az elérhető százalékos eredmény függ tőle — a kérdéskör, végrehajtó szerveink problémájának megoldása.

Szurdi István

A szocializmus ujjászületése

Már nagyon gyakran hangoztattuk az elmúlt két és fél esztendő alatt, hogy a magyarországi munkásmozgalom egyik nagy hátránya, amivel a felszabadulás után nekiindult a feladatok végrehajtásának, a képzett szocialisták hiánya. A Horthy-rendszer alatt nagyon nehéz volt új kádereket nevelni.

De ma már túl vagyunk ezen a téren az első nehézségeken. Megindult a szocialisták nevelése nemcsak elméleti téren, de a gyakorlatban is. Mert nemcsak a pártiskolákban nevelődnek az emberek szocialistává, hanem a mindennapi tevékenységük, a pártfunkciók és közéleti téren végzett munkájuk által is. Pártunk jónéhányezer tagja működik a közéletben és tanul szorgalmasan, hogy tisztában legyen a feladataival és kötelességeivel, amelyeket a munkásmozgalom róra.

Ez a nevelő munka meghozza a gyűnölését. Új emberek kerülnek a felszínre. Nem olyanok, akik eddig a mélyben voltak, hanem azok, akik eddig is igyekeztek a legjobban megfelelni a feladatoknak és magukat képezve, egyre inkább tudatos szocialistákká válnak. Ezek az új emberek lassan odajutnak, hogy teljesen megértsék és ismerve a helyzetet, fokozott mértékben viszik előre a szocialista eszmét.

A párt vonzóereje megmutatkozott a választásokon, de még talán fokozottabb mértékben a választások után. Százazrek álltak és állnak szilárdan a párt mellett és a mostani nagy belső megmozdulás, valamint az a tény, hogy a választások után önként jönnek hozzánk új emberek, világosan megmutatta, hogy az érdeklődés a párt, illetve a szocializmus iránt emelkedőben van. A régi törvény, mely szerint az üldözés összeforrasztja az embereket, most is megmutatkozott. Eppen az a minden oldalról megmutatózó nyomás, amit a választások alatt tapasztaltunk, nagyon sok értelmes és gondolkodó embernek szeget ütött a fejébe és úgy látta, a tulajdonképpeni változás mégis csak a szocializmustól várható.

Mindezekből kitűnik világosan, hogy a szocialista öntudat egyre jobban felszínre tör. Maga az a tény, hogy pártunk tagjai egyre inkább kívánnák a helyzetek tisztázását, a felvilágosítást és azt, hogy ők is tudjanak mindenről, mert csak ennek a birtokában képesek a párt érdekeit fentartás nélkül képviselni, a legjobban bizonyítéka annak, hogy a szocialista nevelés érezhető hatását.

Az eredmény nem kétséges. Ezen az úton haladva, — és erről az útról nem lehet többé letéríteni a párttagjainkat —, feltétlenül elérkezünk a szocialista világszemlélet — a marxizmus — előretöréséhez, újjászületéséhez.

Új helyzetek új embereket, új módszereket, új eszközöket kívánnak. Ennek a kialakulását látjuk ma. Nem csodálkozhatunk azon, hogy csak ma, mert nem könnyű marxistának lenni, nem könnyű a mult után tisztán látni a helyzetet, és nem könnyű az új helyzetben ön-

állóan, szocialista módon viselkedni. De mert minden okunk meg van arra, hogy rendületlenül bízzunk a marxizmus értékállóságában és mert látjuk ennek térhódítását az elvtársaink között, leszegedhetjük, hogy az újjászületett szocializmus diadalmaskodik.

Forgács Géza

Bojkottáljuk a hosszú szoknyát!

A minap olvastam valamelyik képeslapban, hogy a szemfüles riporter Amerikában meginterjujolt egy sor neves filmsztárt az új divatra, a hosszú szoknyára vonatkozólag. A hat vagy hét megkérdezett csillag közül csak egy foglalt állást a rövid szoknya mellett, a többi mind a hosszú szoknya mellett döntött.

„Könnyű nekik”, gondolja magában a dolgozó nő, akinek kezébe akad ez a lap és elolvassa a filmsztárok érveit a hosszú szoknya mellett. (Alacsony nő magassábnak látszik tőle, eltakarja a nem egészen kifogástalan lábakat és végül titokzatosabb, férfiérzékűek inkább hat a hosszú szoknya, mert többet takar és így többet ígér.) „Könnyű neki”, sóhajtja a műhely, a gyár, az iroda dolgozó nője, „ő egyszerűen eldobja, elajánlódékozza tavalyi ruhatárát, elmegy a divatszalonba és tetőtől talpig, pongyolától estélyi ruháig új, hosszú ruhába öltözik, ha a divat úgy kívánja.”

És talán nagyon kevés nő gondol arra, hogy vajjon miért kívánja ezt a divat, mitől változik a divat, ki vagy kik irányítják a divat alakulását Cui prodest? Kinek használ? — kérdezték a régi rómaiak, ha valaminek az indítóokát keresték. Ha mi is ezt kérdezzük, önként kínálkozik rá a felelet. A textilgyárosoknak, a textilt kereskedőknek, a nagy divatszalonoknak óriási fellendülést jelent, ha a világon mindenütt az összes nő, mintegy paranészszóra, leveti a rövid szoknyát és kénytelen — ha nem akar nevetségessé tenni magát — a szövetek és egyéb textilanyagok métereinek millióit megvásárolni. De vajjon miből teheti ezt meg a dolgozó nő?

A divattal úgy vagyunk, hogy az újdonságokat először a felső tízezer próbálja ki. A tömeg először megvetően nézi. „Van neki miből flancolni”, mondják és ha valami nagyon feltűnő hoz az új divat, még ki is nevetik azt, aki elsőnek áldoz az új hóbortnak. De elmúlik néhány hét, és mi történik? A kirakatokban csak az új divatnak megfelelő holmit látod, szemmel megszokja és amikor a kis varrónő azt mondja: „Csak nem akar divatjamúlt holmit csináltatni ebből az anyagból?” lemondóan legyintsz: „Jól van, csináljat hátr divatosra.” Az ucca megtelik az új holmival és egy hónap múlva, ha végigmész régi ruhádban a Körötváros, már utánad fordulnak, egy fél év múlva — ha volnamszed hozzá és rövid szoknyában jelenléd meg a hosszú szoknya divatjának idején — kiteszed magad annak, hogy egy-egy erkölcsös öregasszony kiköp előtéd: „Nem szégyenli magát, szemérmelen?”

Megelégedéssel látom, hogy ez ma már nincs így. Hiába harangozzák be és reklámozzák a hosszú szoknyát, az idén a nők nemigen akarnak behódolni. Nina miből.

A mozgalmi nők a háború előtt merészen alkanyrodtak az akkori divattól és ezt oly következtetéssel csinálták, hogy divatot teremtenek. E sorok írója nem

egyszer részesült megrovásban az iskolában, mert kalap nélkül járt és a szülői házban kifogásolták, hogy kizárólag angol blúzt és szoknyát hajlandó viselni, ami nem „nőies”. A háborúelőtti mozgalmi nőnek egyenruhája volt a szoknyablúz és a kalapnélküliség. Ma már általános divat lett a szoknyablúz.

Ma mi, mozgalmi nők, tiltakozunk a hosszú szoknya ellen. Nemcsak azért, mert ez új divatnak általánossá válása esetén a dolgozó nőnek fölöslegesen többlet kiadásai lennének. Nemcsak azért, mert kényelmesebb a rövid szoknya és alkalmasabb arra, hogy dolgozzunk benne. De tiltakozunk a hosszú szoknya reakciós jellege ellen is. A rövid szoknya a hosszúval szemben feltétlen forradalmat jelentett. Jelentette a nőnek bevonulását a termelésbe, a nőnek felszabadítását a házimunka igája alól, jelentette tiltakozását a nőnek álszent szemérmeszszökők prédikációja ellen, akik a „nőieséget” emelték püdesztálra ugyanakkor, amikor megfosztották a nőt a férfival való egyenrangúságától. A hosszú szoknya mindezzel szemben reakciót jelent és mi, mozgalmi nők, tiltakozunk ellene. Nem hagyjuk magunkat orrunknál fogva vezetni egy valahol New Yorkban vagy Párizsban kiadott jelszó által, amely kapitalista érdekeket takar. Nem vesszük fel a hosszú szoknyát!

Justus Edith

KOVACS GYÖRGY:

Az actiumi gályán

— „Georgius! Georgius! Hamar barátom, az utolsó csónakot eresztjük le. Foglald el helyed, a vezér helyét.”

Este van. Az ütközetnek vége.

„Te tudod, jobban mint én, hogy elvesztettük és elveszünk, ha nem menekülünk. Siess hát!”

— „Nem, Quintus, nem hagyom el a gályát.”

— „Georgius, nem tudod, Marcus Antonius és Cleopatra már elmenekültek? A csata elveszett. Tovább akarsz harcolni? Érettük?!”

— „Nem... nem őertük. A gálya, amelyet nem hagyok el, mert nem hagyhatok el és nincs is kedvem elhagyni — arra a rövid időre, amíg Neptunus örvénye el nem nyeli —, nem Marcus Antoniusé, hanem a római népé. Ez köt ide.”

— „A part nincs messze. Ha Fortuna segít és Neptunus megkímél, elérhetjük. Vár a part, Georgius, s a parton és az országban a nép, amelyért vállaltad a küzdelmet. Nem többlet tehetsz-e értük, ha velünk tartasz?!”

— „Talán. De a helyem itt van. Marcus és Cleopatra azért már bizonyára biztos kikötőbe értek. Este van, most már talán asztalhoz ültek, előtük a mézbemártott füge, tejen hízalt hecatompylei fürjek s kristályedényből falernumi bort isznak. Érdekelhet ez engem? Nem értük harcoltam, hanem Octavianus Caesar ellen, nem Cleopatráért, hanem a köztársaságért, a népért, amelynek — úgy hittem — barátja Antonius és — úgy tudom — ellensége Octavianus. De azért nem hagyom el a gályát. Nem hagyom el, mert nem hagyhatom el. S nem hagyhatom el, mert fogadalmat tettem: Jupiter Capitolinusnak, hogy harcolni fogok Rómáért; Marsnak, a hadak istenének, hogy harcolni fogok a római fegyverek dicsőségéért; Neptunusnak, hogy harcolni fogok a tengerek végtelen szabadságáért; és először is mindennek felett önmagamnak, hogy harcolni fogok azért, amit igaz ügynek tartok. És harcolok, amíg nyíl van a katapultában, van kőgolyó a ballistában, van egy maroknyi szurok egy hordó fenekén, amit meggyújtatok, hogy csóvát vessék az ellenséges hajókra. Antonius és Cleopatra egyék csak a tejen hízalt fürjet, igyák a falernumit és hallgassák a fuvaláslányok édes zenéjét. Talán az a dolguk. Az én dolgom itt van, és el is fogom végezni, én

Georgius Marius Faber

Filléres színházjegyakció a dolgozóknak

Szocialista Színházbarátok!

A Szociáldemokrata Párt Központi Kultúrosztálya és a Népszava Jegyiroda lehetővé teszi minden dolgozó számára a budapesti színházak rendszeres és olcsó látogatását. Színházjegyszelvényfüzeteket bocsátunk ki és így módot adunk arra, hogy az üzemek tetszés szerint vásárolhassanak rendkívüli kedvezménnyel színház- és hangversenyjegyeket a dolgozók részére és így saját kulturmunkájuk keretében építhessék ki a

Szocialista Színházbarátok

körét. Minél nagyobb a kör, annál szorosabb lesz a kapcsolat a dolgozó, a színház, a művészet között. A hároméves terv során a nagyobb darab kenyér mellett filléres hozzájárulással kulturát, szórakozást ad minden dolgozónak a

Szocialista Színházbarátok

szervezete s tömegeinek erejével felvirágoztatja a színházat, a művészetet, a jövőnek, a szocializmusnak. A dolgozók maguk szabják meg azt a csekély heti hozzájárulást, amely tagsági jogukat biztosítja, maguk választják meg a színházat, amelyik érdekli őket, az előadást és a helyet.

Szocialista Színházbarátok

jegyfüzetének szelvényei készpénzként használható fel

az Állami Operaház, a Pesti Színház,
a Nemzeti Színház, a Magyar Színház,
a Nemzeti Kamaraszínház, a Belvárosi Színház,
a Vigaszínház, a Művész Színház

minden olyan előadásán, melynek időpontját a

Szocialista Színházbarátok

közleménye a Népszava és Új Hírek vasárnapi számában megjelöli.

A 100.— forint névértékű szelvényfüzet ára 50.— forint.

Szocialista dolgozók, Üzemi Bizottságok, Bizalmiak és Kultúrmegebizottak, Elvtársak, Elvtársnők, tegyetek meg mindent a

Szocialista Színházbarátok

újrendszertől kultúrákijáért!

Barátság!

A Szociáldemokrata Párt Központi Kultúrosztálya

Előadásra alkalmas szindarabok kaphatók a Népszava Könyvkereskedésben

Fizessen elő minél előbb a folyamatosan megjelenő

SZÍNŰVEK

sorozatunkra és küldjön be az 5.960. számú postacsekke számlánkra (minden postahivatalban kapható) 10.— forintot és megküldjük az eddig elkészült 4 szindarabfüzetet. A következő hóban ismét 5.— forint ellenében megkapja az újabb kész szindarabunkat.

Barátság!

Szociáldemokrata Párt Központi Kultúrosztálya és a NÉPSZAVA könyvkiadó

Felelős szerkesztő: Vágroványi Tibor

Szerkesztő: Forgács Géza

Felelős kiadó: Fenyves Jenő

Világosság Könyvnyomda Rt. Budapest VIII. Conti u. 6.
Felelős nyomdavezető: Eper István. 7081

PARTSZERVEZET